LA FI DEL CATALANISME POLÍTIC CLÀSIC

Opinió | 11-06-2013 | 20:59

La gran manifestació de l?11 de setembre de l?any passat va comportar una autèntica revolució en allò que anomenem CATALANISME POLÍTIC. Un moviment de llarg abast, nascut a inicis del segle XX, i que va tenir diversos protagonismes. Primer la Lliga de Prat de la Riba i d?en Cambó, després l?Esquerra dels Presidents Macià i Companys i finalment la Convergència de Jordi Pujol han formulat la seva proposta nacional en termes molt semblants. El seu catalanisme es fonamentava en dos pilars. En primer lloc una irrenunciable defensa de Catalunya com a nació, i en segon lloc una activa participació en la modernització de l?Estat Espanyol. Era com una mena d?acord implícit: nosaltres participarem generosament en la governabilitat de l?Estat Espanyol, tot esperant que aquest, a canvi de la lleial col?laboració, ens reconegués el fet nacional i ens atorgués una ampla autonomia.

Sota aquesta concepció hi va haver ministres catalans de la Lliga i d´ERC, i Pujol, més caut, va autoritzar acords de suport parlamentari de CiU amb UCD, PSOE i PP. Més de cent anys de franca participació en els afers espanyols, però, gairebé mai varen comptar amb un mínim retorn per part dels governants espanyols. I, ja en ple segle XXI, el comportament de les institucions estatals cap a Catalunya ha estat ben negativa. La gota que va fer vessar el vas, l?Estatut laboriosament treballat pels Presidents Maragall i Mas, va ser convenientment podat per les Corts espanyoles i indignament derogat pel Tribunal Constitucional. El retorn al poder del PP, amb una agressiva política contra el català, una fortíssima recentralització competencial i l?aplicació d?un descarat ofec econòmic, va acabar amb la paciència dels catalans.

Quan més d?un milió i mig vàrem sortir al carrer, aquell 11 de setembre, darrera d?una pancarta ben explícita que reclamava Catalunya com a nou estat d?Europa, es tancava l?etapa del catalanisme polític del segle XX. El convenciment general era que no valia la pena esmerçar més esforços en un projecte? comú? que tant ens menysté. Calia abandonar un dels dos pilars d?aquell moviment i pensar en termes radicalment diferents.

Es evident que un canvi tant profund planteja dificultats per adaptar-s?hi a determinats sectors de la nostra societat. I que fins i tot pot posar en crisi a partits la genètica dels quals conté com a element definitori el pactisme i la recerca d?acords amb els governs estatals. Algunes persones viuen aquesta transformació amb notable incomoditat. ES comprensible: hem de fer immensos esforços per a conduir a com més gent millor en aquest trànsit, tot concentrant la capacitat de

convenciment en la raó de ser del propi catalanisme: Catalunya. I es que, tal i com ha diagnosticat Jordi Pujol, la Catalunya rica i plena, justa i benestant que volem ja no és viable com a Comunitat Autònoma i sí com a Estat independent.

Des de CDC ens il?lusiona fer aquest camí, i estem disposats a acompanyar tothom que s?hi vulgui apuntar. Es tracta de decidir per nosaltres mateixos.

Fuente: GN
Autor: Pere Macias i Arau